

5. deň

(Utorok 16. 1. 2024)

Biblia pozná rôzne druhy modlitieb. Prosby, v ktorých Boha žiadame, aby nám dal to, po čom túžime sú zrejme najrozšírenejším druhom modlitby. Prosby sú spojené asi s najväčšími nedorozumeniami a sú tiež najčastejšie zneužívané. Prosby majú v živote Božích detí svoje miesto a okrem iného teda potrebujeme vedieť, kde je ich miesto.

Ich miesto je za modlitbou založenou na vzťahu a niekoľkými ďalšími druhmi modlitieb. V Biblii je naznačených prinajmenšom päť rôznych spôsobov ako sa rozprávať s Bohom v modlitbe. Môžeme s ním rozvíjať vzťah, môžeme ho uctievať, ďakovať mu za to aký je a čo pre nás robí. Môžeme sa prihovárať za druhých podľa ich potrieb a môžeme Boha prosiť o požehnanie, ktoré by sme od Neho radi dostali.

Začneme modlitbou založenou na vzťahu. To mal Ježiš zrejme na mysli, keď nás vyzýval, aby sme v ňom zostávali, podobne ako ratolesť zostáva na kmeni. **„Zostaňte vo mne a ja vo vás. Podobne ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak nezostane na viniči, tak ani vy, ak nezostanete vo mne. Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič urobiť. ... Ak zostávate vo mne a ak aj moje slová zostávajú vo vás, proste, čo len chcete, a stane sa vám.“** (Ján 15,4-7).

Pokiaľ pochopíme kto je na druhej strane modlitby, úplne prirodzene prechádzame k uctievaniu. Keď si uvedomíme, že Boh Stvoriteľ zvrchovaný Vládca a Pán vesmíru je našim Otcom, padneme na kolena v úžase. Poznanie Jeho v nás vzbudzuje bázeň. Môžeme sa k Nemu priblížiť rovnako ako dieťa k svojmu otcovi. Presahuje to naše chápanie. Jeho dobrotu nedokážeme slovami vyjadriť - je úplne odlišný od kohokoľvek iného, koho sme kedy stretli.

Potom prejdeme k ďakovaniu. Ďakujeme za Neho samotného i za požehnanie, ktoré dáva. Je dobré si uvedomiť, že za to, čo nám Boh dáva, môžeme správne ďakovať až vtedy, keď sme najskôr uchvátení tým, aký Boh je. Pokiaľ vynecháme vzťah a uctievanie, naša vďačnosť môže byť povrchná a teda neúprimná. Pokusy uctievať Boha bez toho, aby sme Ho predtým poznali, spravidla redukovujú uctievanie na púhe ocenenie, že Boh nám pomáha dosahovať naše ciele/zájmy.

Keď Boha spoznáваме, uctieваме ho a za všetko mu ďakujeme, otvárajú sa naše srdcia pre druhých ľudí – vrátane životného partnera, ktorý nás odmieta, protivných dospievajúcich či priateľov, ktorí nás zradili. Vlády sa v nás ujíma Kristova myseľ a nám začne ísť viac o druhých, ako o nás samotných. Ak sa ale prihovárame za iných, bez toho, aby sme sa najprv venovali svojmu vzťahu k Bohu, pôjde nám v takom príhovore viac o naše blaho ako o blaho tých, za ktorých sa prihovárame. „Bože, zmeň môjho manžela, nech toľko netrpím.“ „Vstúp do života mojich detí, aby som nemusel prežívať toľko starostí.“

Potom môžeme z nášho odovzdaného srdca vyjadriť prosby: „Bože, prosím ...“ Ak sa však chcem podobať Ježišovi, tak aj v tej prosbe bude prevládať Duch, ktorý aj nášho Spasiteľa viedol k tomu, že aj v Jeho najťažšej modlitbe vyriekol slová: „Nie moja, ale Tvoja vôľa sa staň.“

Aktuálna modlitba:

„Pane, učíme sa. V Tvojom slove je toľko krásnych a užitočných rád a skúseností. Ďakujeme za tie, ktoré sme už objavili a tešíme sa na tie, ktoré sa budú otvárať pred našimi očami. Ďakujeme Tvojmu svätému Duchu za múdrosť, ktorou nás vychováva. Ďakujeme za čas a príležitosti, Ďakujeme, že už teraz sa smieme učiť žiť v Tvojom kráľovstve. Ďakujeme, že znovu môžeme prosiť s Tvojim Synom: **„Otec náš, ktorý si na nebesiach, príď kráľovstvo tvoje i do môjho/nášho života.“**

Hlavné ciele spoločných modlitieb:

- Aby život a viera každého z nás bola pod vplyvom Ducha svätého.
- Aby sme ako spoločenstvá veriacich budovali vzťahy na základe vzájomnej úcty a dôvery.
- Aby sme sa v osobných aj spoločných evanjelizačných aktivitách spoliehali na vedenie Duchom svätým.
- Príhovorné modlitby za členov a priateľov cirkvi, ktorí prestali navštevovať spoločné bohoslužby.
- Za jednotu a odovzdanosť cirkvi a zborov na celom svete.